

# РЕШЕНИЕ

№ 5823

гр. София, 25.09.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ**, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова  
ГЕОРГИ К. КАЦАРОВ

при участието на секретаря Юлия С. Д. Асенова  
като разгледа докладваното от Николай Димов Въззивно гражданско дело № 20231100512714 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

### **Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК**

С решение № 11898 от 06.07.2023 год., постановено по гр.дело № 62812/ 2022 год., на СРС, I Г.О., 50 състав е отхвърлен предявения от В. И. Д., с ЕГН: \*\*\*\*\*, с адрес: гр.София, ж.к.“\*\*\*\*”, срещу „Многопрофилна болница за активно лечение „Света Анна“ София“ АД, с ЕИК:130367715, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Димитър Моллов“ №1, и Военномедицинска академия-МБАЛ София, Булстат: 129000273, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Св. Георги Софийски“ № 3, иск с правно основание чл.49, във вр. чл.45, ал.1 от ЗЗД, за солидарно заплащане на сумата 10000,00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат на настъпила на 04.05.2019 г. смърт на Р.В.Ц. от некачествена, своевременна и достатъчна медицинска помощ през периода 03.08.2018-20.08.2018 г. от „Многопрофилна болница за активно лечение „Света Анна“ София“ АД, и през периода 18.10.2018-08.04.2019 г. от Военномедицинска академия-МБАЛ София, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.11.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. С решението на съда е осъдена В. И. Д., с ЕГН: \*\*\*\*\*, с адрес: гр.София, ж.к.“\*\*\*\*”, да заплати на „Многопрофилна болница за

активно лечение „Света Анна“ София“ АД, с ЕИК:130367715, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Димитър Моллов“ №1, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, сумата 1650,00 лева - съдебни разноски. С решението на съда е осъдена В. И. Д., с ЕГН:\*\*\*\*\*, с адрес: гр.София, ж.к.“\*\*\*\*”, да заплати на Военномедицинска академия-МБАЛ София, Булстат: 129000273, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Св.Георги Софийски“ № 3, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, сумата 200,00 лева - съдебни разноски. Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Застрахователна компания „Лев Инс“ АД, с ЕИК:121130788, на страната на „Многопрофилна болница за активно лечение „Света Анна“ София“ АД, както и при участието на трето лице-помагач „Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, с ЕИК:121265177, на страната на Военномедицинска академия-МБАЛ София.

Срещу решението на СРС, 50 с-в е постъпила въззивна жалба от В. И. Д., подадена чрез пълномощника адв.П. К., с искане същото да бъде отменено изцяло, и вместо това да бъде постановено друго, с което предявения иск с правно основание чл.49 от ЗЗД за заплащане солидарно от страна на ответниците на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на сумата от 10000 лв., бъде уважен изцяло. В жалбата се излагат доводи, че решението е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалноправни разпоредби на закона. Претендира присъждане на направени разноски по делото.

Въззиваемата страна- ответник „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ „СВЕТА АННА“ СОФИЯ“ АД, чрез пълномощника си адв.В. Т. оспорва жалбата, като неоснователна, по съображения изложени в депозирания по делото писмен отговор по чл.263, ал.1 от ГПК. Моли съда, въззивна жалба на ищцата, като неоснователна да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение - потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направени разноски по делото.

Въззиваемата страна- ответник Военномедицинска академия- МБАЛ- София, чрез процесуалния си представител юрк.Д.Д. оспорва жалбата, като неоснователна, по съображения изложени в депозирания по делото писмен отговор по чл.263, ал.1 от ГПК. Моли съда, въззивна жалба на ищцата, като неоснователна да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение -потвърдено, като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направени разноски по делото.

Третото лице- помагач на страната на ответника Военномедицинска академия-МБАЛ София - „Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, гр.София, чрез процесуалния си представител юрк.Том Т. оспорва жалбата, като неоснователна, по съображения изложени в депозирания по делото писмен отговор по чл.263, ал.1 от ГПК. Моли съда, въззивна жалба на ищцата, като неоснователна да бъде

оставена без уважение, а първоинстанционното решение -потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Третото лице- помагач на страната на ответника „Многопрофилна болница за активно лечение „Света Анна“ София“ АД, гр.София- „Застрахователна компания „Лев Инс“ АД, гр.София, чрез пълномощника си адв.Д. Т. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда, въззивна жалба на ищцата, като неоснователна да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение -потвърдено, като правилно и законосъобразно.

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и е допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Софийски градски съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и **правилно**, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС, обосноваващи окончателен извод за неоснователност на предявения от ищеца срещу ответника, иск с правно основание чл.49 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за причинени

неимуществени вреди в размер на сумата от 10000 лв. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на въззивника-ищец във връзка с неговата правилност. Настоящата въззивна инстанция споделя изцяло изложените в мотивите на първоинстанционното решение решаващи изводи за неоснователност на предявения иск с правно основание чл.49 от ЗЗД, като на основание чл.272 ГПК препраща към тях. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /чл.272 ГПК/. Изводите на съда са обосновани с оглед данните по делото. Доводите изложени в жалбата са общи, а разгледани по същество са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Ищцата е предявила иск с правно основание чл.49 от ЗЗД за заплащане солидарно от страна на ответниците на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на сумата от 10000 лв./ десет хиляди лева/, в резултат на настъпила на 04.05.2019 г. смърт на Р.В.Ц./ неин син/ от неосигурена качествена, своевременна и достатъчна медицинска помощ през периода 03.08.2018 - 20.08.2018 г. от „Многопрофилна болница за активно лечение „Света Анна“ София“ АД, и през периода 18.10.2018 - 08.04.2019 г. от Военномедицинска академия-МБАЛ София, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.11.2022 г. до окончателното ѝ изплащане. За уважаване на предявения иск с правно основание чл.49 от ЗЗД в тежест на ищцата е да докаже по безспорен начин, че в резултат на противоправни действия на лица/ медицински специалисти/, на които ответниците са възложили работа, при или по повод на тази работа, са ѝ причинени твърдените в исковата молба неимуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на чл.49 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. За да бъде ангажирана отговорността на възложителя по чл.49 от ЗЗД е необходимо наличието на следните предпоставки: 1/ правоотношение по възлагане на работа ; 2/ осъществен фактически състав по чл.45 от ЗЗД от физическото лице - пряк изпълнител на работата с необходимите елементи / деяние, вреда - имуществена или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина /; 3/ вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа- чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия за изпълнение на

задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него / в този смисъл ППВС 9/1966 г. /. Съгласно чл.45 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Според чл.49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. За да се ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя на работата за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от лицата, на които работата е била възложена следва да се установи наличието на противоправно поведение - действие или бездействие на извършващите възложената работа при или по повод изпълнението ѝ, претърпени вреди, вина и причинна връзка между това поведение и настъпилите вреди, като вината се предполага до доказване на противното.

Отговорността за вреди на юридическите лица е по чл.49 от ЗЗД. По съществото си тя е гаранционно-обезпечителна, тъй като ответното дружество не отговаря за своя вина, действие или бездействие, а за такива на негови работници или служители. Те трябва да са причинили вредите - имуществени или неимуществени, при или по повод възложената им работа, както и те да се дължат на техни противоправни действия или бездействия, които да са извършени виновно. Предмет на доказване е както наличието на фактическия състав на непозволеното увреждане, а така и също и факта на възлагане на работата. В случая по чл.49 от ЗЗД, законодателят е възложил репариране на вредите на правен субект, който отговаря на основание, различно от това на деликвента. Отговорността по чл.49 от ЗЗД се реализира въз основа на правната норма, чиито фактически състав изисква установяването на определени предпоставки. При осъществяването им се достига до ангажиране на отговорността на възложителя на работата.

Отговорност за вреди от лично поведение се носи тогава, когато това поведение е противоправно, виновно и когато в причинна връзка с него са произтекли вредите, чието обезщетяване се търси. Отговорност за вреди от чуждо поведение, когато те са настъпили при или по повод извършване на определена работа, носи този, който е възложил извършването на работата. Правната теория приема, че „възлагането“ е отделяне на собствена работа и фактическото ѝ изпълнение чрез друг правен субект. При него едно трето лице се натоварва с работа в чужд интерес /на възложителя/. Изпълнението може да се изразява както във фактически, така и в правни действия. За отговорността по чл.49 ЗЗД е без правно значение формата, чрез която се осъществява възлагането на работа. Дори в хипотезите, при които се изисква определена форма на договора, неспазването на това изискване не освобождава възложителя от отговорност, ако са налице останалите предпоставки от фактическия състав по чл.49 ЗЗД. В съдебната практика /ППВС № 7/1958 г., ППВС № 4/1961 г., ППВС № 9/1966 г., ППВС № 4/1975 г., ТР № 59/1974 г. на ОСГК, решение № 465/28.12.2012 г. по гр.дело

№1157/2011 г., IV г.о., решение №142/05.06.2013 г. по гр.дело № 419/2012 г., IV г.о., решение № 503/21.07.2010 г. по гр.дело № 1069/2009 г., III г.о., решение № 141/08.01.2021 г. по гр.дело № 3052/2019 г., IV г.о., решение № 63/ 01.03.2016 г. по гр.дело № 4885/2015 г., IV г.о. и др./ е изяснено, че отговорността по чл.49 ЗЗД на лицата, възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия; тази отговорност е безвиновна, има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с работата физически лица; възложителят може да се освободи от отговорност само ако докаже, че увреждането не е причинено виновно от изпълнителя, или че вредата не е настъпила от дейност, осъществявана при или по повод изпълнението на възложената работа. Отговорност по чл.49 ЗЗД възниква и когато причинителят на увреждането е нарушил дадените му указания или надлежните правила за извършване на възложената работа. Изпълнителят отговаря за преките и непосредствени вреди от своето виновно поведение, а възложителят - за неполагане на дължимата грижа при избора на изпълнител. Съдебната практика е установена, че пострадалият има възможност да предяви иска за обезщетение срещу лицата, възложили работата /по чл.49 ЗЗД/ и срещу прекия причинител на вредите /по чл.45 ЗЗД/, като по отношение на деликтната солидарна отговорност са приложими разпоредбите на чл.121 - 127 ЗЗД. Задължението за обезвреда е едно и от кредитора зависи дали ще предяви иска си срещу всички длъжници и за целия дълг, както и за солидарното им осъждане в общ или отделни процеси.

Съдът приема, че основателността на предявения от ищцата осъдителен иск с правно основание чл.49 от ЗЗД се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: причинени в правната сфера на ищцата вреди, причинна връзка между вредите и противоправно, виновно поведение на лице, на което от процесуално легитимирания ответник е възложена работа, което именно лице - изпълнител на възложената работа е осъществило по отношение на ищеца граждански деликт. Така изброените обективни елементи от състава следва да се докажат от ищеца, по аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК и липсата на една от така изброените предпоставки води до неоснователност на предявения иск. Единствено субективният елемент от състава на деликта - вината, разбирана като конкретно психично отношение на лицето - изпълнител към собственото му поведение и неговите обществено укорими последици, се презумира, съгласно разпоредбата на чл.45, ал.2 от ЗЗД.

В настоящия случай не се установява по делото наличието на нито една от кумулативно изискуемите предпоставки, за да може да се ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на ответниците, визирана в разпоредбата на чл.49 от ЗЗД. В случая не са установени по делото елементите от фактическия състав на чл.49 ЗЗД за ангажиране гаранционно-обезпечителната отговорност на ответниците по делото.

Въззивният съд не споделя изложените от ищцата В. И. Д. доводи във въззивната жалба за допуснати процесуални нарушения при събиране и ценене на доказателствения материал, довели очевидно и до нарушение на материалния закон, включително и досежно приетата по делото съдебно- медицинска експертиза. Изготвената съдебно- медицинска експертиза е подробна, детайлна и напълно обоснована, като вещото лице е отговорило на всичките му поставени въпроси, с оглед наличната по делото и проверената от него медицинска документация. С оглед на което правилно първоинстанционният съд е кредитирал приетото по делото, като неоспорено от страните заключение на вещо лице по допуснатата съдебно-медицинска експертиза при решаване спора по същество, доколкото същото е отговорило на всички релевантни въпроси от значение за предмета на делото. Въззивният съд приема с оглед заключението на вещо лице по допуснатата съдебно-медицинска експертиза, което кредитира, като компетентно и обективно изготвено, че при Р.Ц./ наследодател на ищцата- неин син- починал на 04.05.2019 г./ е било установено хронично чернодробно увреждане- цироза на основата на активен хепатит С и прекаран преди това хепатит В, като заболяването било в по-напреднал стадий, с поява на течност в корема и увеличаване на далака. Установява се, че едновременно с това се доказва туморна формация в главата на панкреаса, довела до притискане на жлъчните пътища с поява на интензивно пожълтяване. Своевременно е проведена оперативна интервенция с освобождаване на жлъчните пътища и намаляване на жълтеницата. Хистологично формацията в панкреаса е интерпретирана, като фиброзна тъкан с възпаление. Не било започнато лечение на хепатита поради изискуемия от НЗОК 6-месечен срок на проследяване при новооткрити пациенти с хепатит-С. През м.03.2019 г. при пациента хистологично се установява онкологично заболяване със засягане на плеврата отдясно, за което е представен на Онко- комисия и ТЕЛК с определяне на 100 % инвалидност. Установява се също така, че в хода на неколkokратните хоспитализации и амбулаторни изследвания в различни болнични центрове в случая са спазени изискванията за добра медицинска практика, определени в НРД. Проведени са необходимите изследвания и налагащото се в този случай лечение. Неблагоприятният изход е резултат от комбинацията на няколко тежки заболявания, основното от които онкологично, но с ниска вероятност за отговор при прилагане на лечение. Според вещото лице би могло да се каже, че дори подобен казус да се случи и понастоящем, подходът и медицинските действия ще бъдат същите, защото това е стандартна медицинска практика.

При разглеждане на дела за непозволено увреждане от лекарска грешка ВКС е достигнал до обобщението в кои случаи действията на лекарите са противоправни. Приема се, че това са действия или бездействия, които се намират в противоречие с утвърдените от медицинската наука и практика методи и технологии за осъществяване на медицинската помощ- чл.79, ал.1 от Закон за здравето / ЗЗдр./; с утвърдените

медицински стандарти в съответната област - чл.6, ал.1 ЗЛЗ и Правилата за добра медицинска практика, приети и утвърдени по реда на чл.5, ал.4 от Закона за съсловните организации на лекарите и лекарите по дентална медицина; с основния принцип на правото на медицинска помощ – качество, което понятие е посочено в чл.80 ЗЗдр. и включва в себе си своевременност и достатъчност на медицинската помощ; неспазване правата на пациентите, като например правото на информирано съгласие или на безопасност на лечението - чл.86, ал.1 ЗЗдр., както и с неспазване на етичните изисквания към упражняването на медицинската професия, залегнали в Кодекса за професионална етика на българските лекари - арт. от чл.190, ал.1 ЗЗдр. Приема се, че деянията, които противоречат на посочените изисквания, могат да се изразяват в различни действия или бездействия, като например неправилно лечение, неправилна диагноза, неправилно извършена манипулация/операция, неправилно или липсващо постоперативно наблюдение, несвоевременно поставяне на диагноза, несвоевременно предприемане на лечение и др. - в този смисъл решение № 255 от 18.03.2021 г. на ВКС по гр.дело № 985/2020 г., IV г.о. Налице са решения, в които съдът приема, че поставената грешна диагноза, преценявана с всички останали обстоятелства по конкретния случай, може да доведе до непозволено увреждане и оттам до ангажиране на имуществената отговорност на лечебното заведение - решение № 245 от 26.01.2021 г. по гр.дело № 4597/2019 г. на ВКС, IV-то г.о., решение № 163 от 03.02.2021 г. по гр.дело № 123/2020 г. на ВКС, III-то г.о., определение № 413 от 14.05.2020 г. по гр.дело № 4243/2019 г. на ВКС, III-то г.о. и др. Във всички случаи обаче грешната диагноза, сама по себе си, не може да доведе до този резултат, а съдът преценява какво конкретно е било дължимото поведение на лекарите - дали са били налице обективни данни при пациента, които да налагат някакво изследване, което не е извършено и в резултат на това не е предприета животоспасяваща операция - така решение № 245 от 26.01.2021 г. по гр.дело № 4597/2019 г. на ВКС, IV-то г.о., определение № 413 от 14.05.2020 г. по гр.дело № 4243/2019 г. на ВКС, III-то г.о. Настоящият случай обаче не е такъв. Безспорно установено е по делото с оглед заключението на вещото лице по допуснатата съдебномедицинска експертиза, което съдът кредитира изцяло, като компетентно и обективно изготвено, че в хода на неколkokратните хоспитализации и амбулаторни изследвания на Р.Ц./ наследодател на ищцата- неин син- починал на 04.05.2019 г./ в различни болнични центрове в случая са спазени изискванията за добра медицинска практика, определени в НРД. Проведени са необходимите изследвания и налагащото се в този случай лечение. Неблагоприятният изход е резултат от комбинацията на няколко тежки заболявания, основното от които онкологично, но с ниска вероятност за отговор при прилагане на лечение. С оглед на което и при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства съдът приема, че в случая действията на служители на ответниците/медицински специалисти/ при лечението на Р.Ц./ син на ищцата/ са съобразени с медицинските стандарти и с добрата

медицинска практика, като са били проведени необходимите изследвания и налагащото се в този случай лечение на пациента. Фактът на настъпилата смърт на Р.Ц./ наследодател на ищцата- неин син- починал на 04.05.2019 г./ не е достатъчен обаче за ангажиране на отговорността на ответниците по чл.49 от ЗЗД за заплащане на ищцата на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, тъй като законът изисква причинна връзка между настъпилата смърт на Р.Ц. и действия или бездействия на служители на ответниците. Настъпилата смърт на Р.Ц. не е в причинна връзка с проведено лечение при ответниците и не са налице основания за ангажиране на тяхната гаранционно-обезпечителната отговорност по чл.49 от ЗЗД за неимуществените вреди претърпени от ищцата от смъртта на Р.Ц..

При съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема, че в процесния случай не се доказва наличие на виновни противоправни действия/бездействия от служители на ответниците, от които да са произтекли вреди за ищцата, т.е. не е доказано противоправно поведение на същите и причинна връзка. Естеството на отговорността по чл.49 от ЗЗД изисква наличието на характерни условия, а именно: възлагане на работа от юридическото лице на конкретното физическо лице деликвент и вредата да е причинена при или по повод изпълнение на възложената работа. В конкретния случай по делото липсват каквито и да е било доказателства, че служители на ответниците със своите действия /бездействия по повод изпълнение на възложена им работа са причинили твърдените от ищцата неимуществени вреди, т.е. не са налице основанията в закона за ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност на ответниците по делото. След като по делото не се установява да е извършено твърдяното от ищцата конкретно увреждащо поведение от служители на ответниците, основано на противоправността, то само на това основание предявения иск с правно основание чл.49 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди се явява изцяло неоснователен и недоказан, и като такъв правилно е бил отхвърлен от първоинстанционният съд.

При така изложените съображения и поради съвпадане на приетите от двете инстанции изводи, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, като неоснователна, а обжалваното с нея решение, включително и в частта на разноските, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските във въззивното производство:

С оглед изхода на спора на въззивника-ищец не се следват разноси за настоящата въззивна инстанция. С оглед изхода на спора пред настоящата съдебна инстанция и предвид изричната претенция на въззиваемата страна- ответник МБАЛ“Света Анна“ АД, гр.София за присъждане на разноси, на основание чл.273 от ГПК вр. с чл.78, ал.3 от ГПК, въззивникът- ищец следва да бъде осъден да му заплати

сумата от 1300 лв., представляваща уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция, съгласно списък на разноски по чл.80 от ГПК, договор за правна защита и съдействие сключен на 10.10.2023 г. и преводно нареждане от 12.10.2023 г. От друга страна с оглед изричната претенция направена с отговора на въззивната жалба, на въззиваемата страна- ответник Военномедицинска академия-МБАЛ- София следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за настоящата въззивна инстанция, определено от съда по реда на чл.78, ал.8 ГПК, в размер на сумата от 100 лв.

Така мотивиран Софийски градски съд, Г.О., III-В с-в,

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 11898 от 06.07.2023 год., постановено по гр.дело № 62812/ 2022 год., на СРС, I Г.О., 50 състав.

**ОСЪЖДА** В. И. Д., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр.София, ж.к.\*\*\*\*, **да заплати** на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ „СВЕТА АННА“ СОФИЯ“ АД, ЕИК 130367715, на основание чл.78, ал.3 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, сумата от 1300 лв. / хиляда и триста лева/, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски /заплатено адвокатско възнаграждение/.

**ОСЪЖДА** В. И. Д., ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес: гр.София, ж.к.\*\*\*\*, **да заплати** на Военномедицинска академия- МБАЛ- София, ЕИК 129000273, на основание чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, сумата от 100,00 лв. / сто лева/, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски /юрисконсултско възнаграждение/.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва пред ВКС с касационна жалба при условията на чл.280, ал.1 от ГПК, в едномесечен срок от съобщението до страните.

**РЕШЕНИЕТО** е постановено при участието в процеса на „Застрахователна компания „Лев Инс“ АД, с ЕИК:121130788, като трето лице- помагач на ответника „Многопрофилна болница за активно лечение „Света Анна“ София“ АД, **както** и при участието в процеса на „Застрахователно акционерно дружество „ОЗК-ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, с ЕИК:121265177, като трето лице- помагач на ответника Военномедицинска академия-МБАЛ София.

Председател: \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_